

Rendíthetetlenül

2010 december 20. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Érdekes afférom támad ma, kora délután a belvárosban. Egy keskeny, szűk kis utcában sétáltam, kezemben egy szatyorral, amelyben kései ebédemet szállítottam hazafelé. Éhes voltam, nincs ezen mit szépíteni. Siettem hát, hogy minél előbb nekilássak a fasírtoknak, a steak burgonyának, valamint a csalamádénak.

Ha jobban belegondolok, lapult abban a zacskóban még két meggyes pite is! Egy szó, mit száz, már befordultam a célegyenesbe, amikor megláttam, hogy egy néni, valamint a házi kedvence, egy uszkár jön velem szemben. Nem voltak ismeretlenek, nap nap után találkozom velük a környéken, legtöbbször a reggeli órákban, amikor a boltba megyek.

A hozzátvetélegesen 40 centiméter magas kutya egy igazi agresszióbomba. Ugat, vicsorog, morog bárkire, aki a közelébe megy, s nincs különösebben tekintettel gazdájára sem; lényegében azt csinál, amit akar, oda megy, ahová épp kedve tartja, s nem hatja meg sem a kérlelő szó, sem a dörgedelmes parancsnoklat. Alaposan el lett szúrva a nevelése, aminek következtében egyértelmű, hogy a néni és az általa alkotott kis közösségen belül ki hordja a nadrágot. Engem is kószolgatott már a dög korábban, de eddig, szerencséjére mindig megúsztam a közelebbi találkozását.

De most elkerülhetetlennek tűnt a dolog. Keskeny szakasz, a járdán alig lehet haladni a parkoló autóktól, s közben egyre csak hűl az ebédem! Nem volt jobb ötletem: megszorítottam lépteimet, azt remélve, hogy még azelőtt kislisszanok az autók közül, és átlibbenek a túloldalra, mielőtt még szembetalálkoznék a néni sétáltató, fekete adrenalinfröccsel. De tervem balul sült el. A hölgy ugyanis félreérthetett valamit, s úgy döntött, inkább a két jármű közé, magával cibálva az ellenkező uszkárt, ezzel utat biztosítva előttem. Türelmesen várt, s közben kedvesen mosolygott.

Mit lehetett tenni?! Nem hagyhattam figyelmen kívül az előzékes gesztust. Ráadásul bíztam abban, hogy a kutya megérzi majd az ebédem illatát, így inkább majd a szatyor tartalmának kifürkészésével, s nem pedig az én megtámadásommal lesz elfoglalva. Rendíthetetlenül megindultam hát feléjük, miközben kényszeredett gesztusokkal próbáltam kifejezni hálámat. Az uszkár, eleinte, úgy viselkedett, ahogy arra számítottam. Egyre mélyebb torokhangon hörgött rám, a szőke hajló bundája csak úgy reszketett az idegességtől. Támadásra készen figyelt engem, és mindennek tetejében nem reménykedhettem abban sem, hogy a póráz majd visszatartja a cukorfalat az attaktól. A néni ugyanis különösebben nem zavartatta magát: olykor rám, olykor a kutyára nézett, és valamit bátorítóan odaszólt az állatnak. Egyáltalán nem tűnt úgy, mint aki - ahogy mondani szokták - ura a helyzetnek. Sőt! Valószínűleg azzal sem volt tisztában, hogy uszkárjánál ez a viselkedés az agresszió megnyilvánulásának félreérthetetlen jele. Az is lehet persze, hogy már megszokta ezt. Vagy egyszerűen nem mer ujjat húzni a fűvel, amikor az ilyen.

De bárhogy is volt, a távolság már csupán egy méter lehetett, amikor a kutya viselkedése hirtelenjében megváltozott. Ekkor eshetett le neki ugyanis, hogy a szétszaggatásra kiszemelt személynél kaja van. A morgás abbamaradt, a tekintet a szatyromra vándorolt, s a vicsorgó, röhejes pofikát felváltotta az édesdeden kíváncsi, fürkésző, bárgyú pillantás. Bingó!

Dagadt a májam a büszkeségtől, amiért ily remekül kiismertem a négy lábút, s ekkor már végképp elhatalmasodott rajtam a magabiztos érzés: a csatát megnyertem, mielőtt egyáltalán harcra került volna a sor. Győztes hadvezérhez méltó pózba vágtam magam, így akartam elsétálni a lelki terrorom áldozatául esett, legyőzött eb előtt. Ám a végső hadicsel az én kezében volt.

Mert egyik pillanatról a másikra az uszkár ismét átalakult a jól megszokott, fekete ágyúgolyóvá, nyálat köhögve dühödő ugatásban tört ki, és az ebédemre fittyet hányva megkísérelt nekem rontani.

Az emberi agy, ilyen helyzetekben gyorsan mérlegel. Az alábbi gondolat sor egyetlen szempillantás alatt született meg: felmértem, hogy amennyiben fejbe kívánom rúgni, úgy sokkal kisebb az esélyem egy pontos találat bevételéhez annál, mintha csak simán oldalba kapnám a kelmét. Érdemes tehát a bordákra mennem. Ugyanakkor egy jól sikerült arczúzás komolyabb visszatartó erővel rendelkezik, mint egy egyszerű, hétköznapi gyomros. Megéri-e vajon ezt a megoldást választani? Viszont a fejében mégiscsak több a csont, tehát kisebb eséllyel okozok az ördögfióknak maradandó károsodást, míg egy jobban sikerült oldaltalálat esetén kinézhet neki egy kiadós belső vérzés, amelynek kezelése igen komoly költségekbe verné gazdáját.

Végül azonban szerencsére nem került sor egyikre sem, mert a néni - legnagyobb meglepetésemre - gyorsan reagált. Magához rántotta a pórát, mielőtt a végén tomboló, robbanás előtti kémiai reakcióra emlékeztető uszkár elért volna engem. Arcára a végtelen döbbenet ült ki; úgy tűnt, eddig nem tűnt föl neki, hogy a kis házi kedvenc mire készül. A félreérthetetlen jelek ellenére úgy hitette, a tündi-bünci jószág csupán így fejezi ki kíváncsiságát, szeretetét, figyelmét. Még azt is megkockáztatom: feltételeztem, hogy én provokáltam ki az állatból ezt a fajta viselkedést.

De bárhogyan is volt, nem éreztem magamban annyi lelki erőt és türelmet, hogy nekiálljak diskurálni vele egy olyan kis göröcsről, amely legközelebb biztos számíthat arra, hogy egy ehhez hasonló manőver esetén a nyakára lépek. És különben is: éhes voltam! Rendíthetetlenlenségemből semmit nem veszítve értem el a célállomásig. Ezután már senki nem állta utamat.

Sztakó Balázs

Szerző a Flag Polgári Műhely tagja

Ajánló

